

Hồi 4

Lạc Tiên Cốc

Theo cách xâm nhập trận đồ vừa được Bạch Diện Quái Nhân chỉ điểm, gã thư đồng bước những bước đầu tiên vào vùng cây rậm rạp.

Vừa dịch chuyển được vài bước, khung cảnh trước mắt gã bỗng thay đổi.

Vùng sườn núi nhấp nhô chợt xuất hiện, cả một thảm cây rừng khi nãy còn nhìn thấy giờ bỗng biến thành những hào luỹ, cái thì sâu đến năm bảy trượng, cái thì cao đến tận lưng trời.

Đã biết đó là ảo giác phát sinh khi bản thân đột nhiên xâm nhập vào trận thế kỳ môn, gã cố vững dạ, giữ nguyên phương thức dịch chuyển. Bước sang bên phải ba bước, tiến lên hai, qua tả hai, lùi một rồi lại tiến lên ba. Cứ thế, gã vừa đi vừa nhắm đếm thật cẩn thận. Vì gã đã được cảnh tỉnh, chỉ cần sai, sẩy một bước chân thôi, lập tức gã sẽ rơi vào cảnh ngộ cực kỳ hung hiểm. Đó là tiến thoái nan phân, tiến không đường, lùi không nẻo và gã sẽ bị giam giữ suốt đời ở nơi được gọi là Lạc Tiên Cốc này.

Tuần tự, tùy theo mỗi lần dịch chuyển của gã, khung cảnh trước mắt gã cứ luôn biến đổi. Có lúc gã chỉ nhìn thấy toàn là rừng cây và với rừng cây âm u dày đặc như thế này nếu gã không đủ kiên định tất sẽ không bao giờ dám đặt chân đi loạn vào rừng.

Gã vẫn kiên định.

Vì thế, cảnh quang lại thay đổi. Rừng cây bỗng biến đi; thay vào đó là một đại mạc ngút ngàn trải dài trước mắt gã. Có khác với đại mạc bình thường chỉ gồm cát và gió, đại mạc mà gã đang đối diện lại nhấp nhô toàn đá và đá.

Gã nhủ thầm:

"Đừng nghĩ đó là đá thật, mà nhảy bừa vào. Ta phải xem đó chỉ là đất bằng và phải tiếp tục dịch chuyển như cách đã biết. Nào, bắt đầu nào. Dịch qua bên hữu ba bước: một, hai, ba. Rồi tiến lên hai: một, hai. Bây giờ thì..."

Bụng bảo dạ như vậy nhưng gã khó thể giữ mãi lòng tin tưởng. Bởi vì ai cũng vậy, nhìn thấy bản thân đang yên vị trên đỉnh một hòn đá, thử hỏi, có ai đủ đởm lược để giữ thân nhiên khi biết rằng bản thân rồi sẽ bước lùi về phía sau hai bước hay không?

Lùi một thì khả dĩ vẫn còn đặt chân lên tảng đá, lùi lại hai thì chắc chắn sẽ phải rời khỏi hòn đá. Và khi đã rời, nếu không biết võ công thì không nói gì, một khi biết lẽ nào lại không thi triển khinh công để nhảy qua hòn đá khác? Chẳng lẽ cứ chấp nhận rơi, rồi sau đó là cảnh brou đầu sứt trán?

Gã thư đồng cũng như mọi người và không may gã cũng biết võ công. Thế cho nên gã phải có phản ứng như vậy nếu gã cứ bước lùi và sau đó gã thật sự bị rơi xuống khỏi hòn đá.

Điều đó đã xảy ra khi gã vừa lùi vừa đếm đủ hai bước.

Vù...

Gã kinh tâm:

"Ta vẫn di chuyển đúng theo phương thức, có sao nơi ta đặt chân không phải đất bằng?"

Gã rơi xuống thật!

Như vậy, để chi trì sinh mạng và cũng là những phản ứng thường tình, gã tung người nhảy qua hòn đá cạnh đó.

Vù...

Gã quên huyết đạo gã vẫn bị Bạch Điện Quái Nhân khống chế.

Bước nhảy của gã hoá ra chỉ là cái nghiêng người làm cho đầu của gã tự va khá mạnh vào hòn đá gã định nhảy đến.

Bộp!

Đầu văng vát, mắt hoa lên, gã có cảm nhận thân hình gã dường như đang rơi nữa, rơi mãi xuống một hố sâu vô tận.

Có người gọi gã dậy:

- Tỉnh lại nào, tiểu oa nhi!

Gã ngơ ngác mở mắt. Và gã càng thêm ngơ ngác khi phát hiện ngay bên cạnh gã vẫn là hòn đá mà trước đó gã tung va đầu vào.

Thanh âm khi nãy lại vang lên:

- Người nhìn gì? Hay người muốn tự đập đầu vào đá một lần nữa để tìm chết?

Gã quay nhìn tứ phía:

- Tiền bối là ai? Như tiền bối đã nhìn thấy tường tận từng hành vi của văn bối?

Thanh âm nọ vang xuống từ trên cao:

- Đương nhiên rồi! Đã năm mươi năm trôi qua kể nào vào đây mà không bị ta nhìn thấy? Nào phải chỉ có người là ngoại lệ?

Năm mươi năm một con số dễ gọi cho gã thư đồng nhớ đến một việc:

- Tiền bối nói tiền bối đã lưu ngụ ở đây những năm mươi năm?

- Không sai! Kể từ lúc ta bị lũ tiểu nhân dẫn dụ vào Lạc Tiên Cốc.

Gã không thể không kêu:

- Lạc Tiên Cốc? Đây mà là Lạc Tiên Cốc sao?

Thanh âm kia vang lên:

- Người kinh ngạc cũng phải. Ta cũng vậy, quanh quẩn ở đây những năm mươi năm dài, ta vẫn thường tự hỏi: đây mà là Lạc Tiên Cốc sao?

- Như vậy, đến tiền bối cũng chẳng hề biết Lạc Tiên Cốc ở đâu?

Thanh âm kia chợt bảo:

- Người có ngại chằng khi ta và người cứ đối thoại mà không cần nhìn mặt?

Gã đâm ra nghi ngờ, người nọ vừa nói là đã nhìn thấy tường tận từng hành vi của gã, có sao bây giờ lại nói là phải cần nhìn thấy mặt?

Gã đáp rõ to:

- Văn bối vừa bị ngã, giờ hãy còn đau lắm, có muốn di chuyển e cũng rất khó khăn.

- Người đau lắm à? Một kẻ định tìm cách chết như người còn gì nữa mà sợ đau?

Gã thêm hoài nghi, hay người nọ vì nhìn thấy gã bước lùi, sau lại cố nhào người làm cho đầu va vào đá nên cứ nghĩ gã là người đang muốn tìm cái chết?

Gã đáp theo cách của gã nhận định:

- Văn bối nào có ý tìm cái chết. Có người bức văn bối chạy vào đây.

- Người không tìm chết? Lại thật! Vậy người giải thích ra sao việc người tự ý nhảy lùi khỏi hòn đá?

Chúng tớ người nọ đã tận mắt nhìn thấy từng hành vi của gã. Gã nguy hiểm:

- Do chạy một lúc lâu nên vẫn bối bị lạc mất phương hướng. Việc rơi khỏi hòn đá chỉ là việc ngẫu nhiên mà thôi.

Người nọ có vẻ tin lời giải thích dối trá của gã:

- Được rồi! Nếu người muốn tìm lại phương hướng đến đây, ta sẽ chỉ cho...

Gã cười thâm:

"Đến lão cũng không thể thoát khỏi nơi này, đến phải bị giam hãm những năm mươi năm. Lão còn muốn ta tin vào sự chỉ điểm của lão sao?"

Gã vẫn giữ nguyên lý do khi nãy:

- Chờ một lúc nữa, khi nào vẫn bối hết đau sẽ đi đến chỗ tiền bối. Vừa dứt lời, có một tiếng động kỳ lạ bỗng vang đến tai gã:

- Ực!

Nếu gã nghe không lầm và nếu những gì gã tự tưởng tượng là đúng thì dường như đó là tiếng nuốt nước bọt.

Và như gã hiểu, dù là muông thú hay loài người, tiếng nuốt nước bọt chỉ phát ra khi người nào đó hoặc dã thú nào đó đang thèm khát một vật nào đó. Hay nói rõ hơn thì đó là sự thèm khát trước miếng mồi ngon sắp đưa đến miệng.

Gã kinh hoảng trong lòng, vội vàng đưa mắt nhìn quanh.

Điều gã muốn thấy tuy chưa thấy nhưng tai gã đã bắt đầu nghe được những thanh âm kỳ dị.

Sột... Soạt...

Đó là tiếng di chuyển. Và ai di chuyển vào đây nếu không phải chủ nhân của thanh âm này giờ?

Gã bối rối, đứng dậy, nép người sát vào hòn đá.

Sột... soạt...

Những thanh âm kỳ dị vẫn vang lên và như càng lúc càng quần bách.

Gã cố gắng cố gắng nhìn quanh.

Bất chợt, một khuôn mặt xuất hiện.

Gã không nhìn thấy gì ngoài một đôi mắt rực lửa và một cái mồm đầy nước bọt.

Gã chột hiểu!

Và bất chấp phương hướng, gã quay người tháo chạy.

Ào...

Gã cảm thấy rùng rờ tứ chi khi nghe ở ngay phía sau có tiếng quát cực lớn:

- Chạy đi đâu! Lại đây.

Lập tức, gã có cảm nhận một luồng hấp lực ào ào cuộn đến và kéo người gã lại.

Vù...

Kinh hoàng, gã phát hiện cạnh gã có một mồm đá. Gã lập tức bấu vào và cố dụng lực để lách người bước qua hòn đá nọ.

Ào...

Gã đã lách qua.

Lập tức, quanh cảnh xung quanh gã liên biến đổi, cho thấy một vùng trời đất thâm u với tầng trời vân vũ như sắp sửa đè bẹp gã.

Gã biết đó chỉ là ảo giác do trận thế biến động. Và gã cũng biết, kể từ lúc gã rời khỏi hòn đá thì phương thức xâm nhập trận đồ do Bạch Diện Quái Nhân chỉ điểm đã hoàn toàn sai lạc.

Tuy biết như vậy nhưng gã vẫn đưa chân chạy bừa.

Ào...

Trận thế càng thêm biến động khi gã càng chạy loạn.

Cảnh quang luôn thay đổi, đưa gã từ khung cảnh này đến khung cảnh khác. Lúc thì là cảnh rừng âm u, lúc thì là một đại mạc hoàn toàn nhấp nhô. Có khi là cảnh trời quang đấng với những ngọn núi cao ngút trời, có khi là cảnh bão tố phong ba với tầng trời là sà dưới thấp.

Mặc, gã vẫn chạy bừa, không còn nghĩ gì đến phương thức di chuyển cần phải có trong một trận đồ.

Trong nhiều lần cảnh quang thay đổi như vậy, có một lần gã phải kêu thét lên:

- Ôi chao? Cốt khô?

Thật vậy, ngay chân gã là hai bộ cốt khô nằm chồng lên nhau, như họ thuở sinh tiền là bằng hữu nên lúc chết cũng chết chung chỗ.

Đang lúc cuồng loạn gặp phải cảnh này có ai lại không kêu thét?

Gã đã kêu và lập tức nghe thanh âm nọ vang đến tận tai:

- Ngươi đừng chạy nữa. Ngươi đã lọt vào trận đồ do ta lập, ngươi có chạy cũng không thoát.

Thật lạ, vừa nghe được thanh âm của người nọ, gã chợt tìm lại được sự bình tâm. Đầu tiên là một ý nghĩ đã đến với gã:

“Lão đừng mong đối gạt ta. Trận đồ do lão lập, có sao lão phải chịu cảnh giam hãm ở đây năm mươi năm dài?”

Khi đã bình tâm, gã đứng lại!

Sột... soạt...

Gã chợt dao động khi những tiếng động kỳ lạ ban nãy giờ lại xuất hiện. Chúng tỏ nhân vật kỳ quái đang lần đuổi theo dấu vết gã.

Gã hồ nghi, đứng im, lắng nghe.

Sột... soạt...

Quả nhiên những tiếng động nọ đang càng lúc càng đến gần gã.

Gã lại có ý nghĩ:

“Đây là trận đồ, những lượt cảnh quang vừa thay đổi đã chứng tỏ điều đó. Tại sao lão vẫn mau chóng tìm được vị trí ta dừng chân? Hay đây là trận đồ do lão lập thật?”

Bất chợt, gã nghe thanh âm của nhân vật nọ vang lên:

- Ngươi dù có nhìn cũng không thể trông thấy gì. Ta cho ngươi biết, nơi ngươi đang đứng, phía sau là vực sâu, bên tả là vách đá và bên hữu là một khu rừng. Ngươi muốn chạy cũng không thoát.

Theo bản năng, nghe nói ở phía sau là vực sâu, gã lập tức bước về phía trước một bước:

Và rồi gã nghe một tràng cười:

- Tiểu oa nhi thật dễ bảo. Lại đây nào. Ha... ha...

Vù...

Một luồng hấp lực xuất hiện, cuốn phăng gã về phía trước.

Biết đã bị nhân vật nọ lừa, gã lập tức khom người, nhặt những đoạn xương từ hai bộ cốt khô nọ, ném loạn về phía trước.

Ào...

Ào...

Gã nghe nhân vật nọ gầm lên:

- Tiểu oa nhi muốn chết! Đỡ!

Vù...

Luồng hấp lực biến mất, thay vào đó là một ngọn kinh uy mãnh xuất hiện lao ào ào vào gã.

Kinh hoảng, đang khom người, gã lăn tròn dưới đất. Tuy thế, gã vẫn không tránh khỏi ngọn kinh nọ.

Ầm!

Ào...

Gã bị ngọn kinh đẩy lăn lông lốc và lăn tuốt về phía sau.

Tuy bị ngã lăn nhưng gã vẫn khắp khởi hy vọng. Thứ nhất, ở phía sau gã không phải vực sâu như nhân vật nọ vừa dọa. Thứ hai, nhờ gã kịp lăn người dưới đất nên gã tuy bị chấn bay nhưng vẫn không đến nỗi mất mạng.

Bị đẩy lăn như vậy, gã nghĩ:

"Ta càng làm cho trận thế biến động. Rất có thể lão sẽ vô phương tìm thấy ta".

Có lẽ gã nghĩ đúng. Vì một lúc lâu sau đó, dù gã đã hết lăn, dù gã đang cố thu người ngồi im, gã vẫn không phát hiện thêm bất kỳ tiếng động nào khả nghi nữa. Nhân vật đó đã hoàn toàn lạc mất phương hướng về gã.

Gã tin như vậy nên phải mỉm cười khi nghe thanh âm của nhân vật nọ vang lên:

- Người chết chưa, tiểu oa nhi?

Gã thình lạng, mặc cho nhân vật nọ tiếp tục hỏi nhai:

- Ta đã nói ở phía sau ngươi là vực sâu, sao ngươi không nghe lời ta? Bây giờ dù có muốn cứu ngươi ta vẫn vô kế khả thi.

Gã thoáng kinh nghi vì dường như thanh âm của nhân vật nọ vang lên càng lúc càng gần. Như muốn nói lên rằng nhân vật nọ vẫn không thôi tìm kiếm gã cho dù gã rất có thể đã chết dưới một kinh uy mãnh vừa rồi của lão.

Sau đó không lâu, những tiếng động kỳ dị vẫn vang lên và lọt vào tai gã.

Sột... soạt...

Gã đứng lên định bỏ chạy.

Bất ngờ:

- A! Ta nhìn thấy ngươi rồi. Ha... ha...

Sột... soạt...

Nhân vật nọ nhìn thấy gã, trong khi gã không thể nào nhìn thấy nhân vật nọ. Chúng tỏ nhân vật nọ rất tinh thông trận đồ nên vừa dễ dàng di chuyển vừa ung dung đưa mắt nhìn mọi hành vi của gã.

Gã bấn loạn, chỉ nghĩ đến một điều. Gã đã làm, nhân vật nọ quả nhiên chính là người đã lập nên trận đồ này. Và như thế, nhân vật nọ nói đúng, gã có chạy cũng không thể thoát.

Tuy nhiên, sau hai phen bị uy hiếp, có thêm lần này nữa dù là gã hay là ai khác cũng phải sợ và tìm cách đào sinh.

Gã di chuyển loạn xạ về đủ mọi phía.

Ào...

Gã nghe nhân vật nọ quát:

- Ngươi còn dám chạy nữa sao? Đứng lại!

Có tiếng động đuổi theo

Sột... Soạt...

Ào...

Bất chợt, gã bị vấp.

Phịch!

Và gã thét lên khi phát hiện gã vừa lọt vào một khu vực chất đầy toàn những cốt khô và cốt khô.

- A... A...

Có tiếng cười của nhân vật nọ vọng đến:

- Người chó kinh hoảng. Năm mươi năm trước, chủ nhân của những bộ cốt khô đó là những kẻ đã dẫn dụ ta đi vào Lạc Tiên Cốc này. Người cũng vậy, một khi đã vào đây đừng mong toàn mạng quay trở ra. Ha... ha...

Gã phát hoảng:

- Những nhân vật này đã bị lão hạ sát?

Thanh âm nọ vang đến gần hơn:

- Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, bất kỳ ai dám đối đầu với ta đều phải chịu chung một số phận. Ta đã nhịn đói lâu ngày rồi, người nên ngoan ngoãn tạo cho ta một bữa ăn kỳ thú. Đến đây này! Ha... ha...

Sột... soạt...

Bây giờ gã không còn sợ những bộ cốt khô nữa. Gã chạy bừa qua khu vực đó.

Ào...

Những đoạn xương bị gã đập liên vỡ vụn.

Rộp... rộp...

Gã vẫn chạy

Ào...

Nhân vật nọ gầm vang:

- Điều gì Phi Thiên Nhất Ma này đã quyết, đồ kẻ nào dám cãi lại! Đờ!

Vù...

Tuy không sợ bốn chữ Phi Thiên Nhất Ma, nhưng do sợ ngọn kình quá uy mãnh của nhân vật nọ, gã chạy thục mạng.

Bất thân, do không tránh kịp một khô lâu trắng hếu, gã đập vào và bị trượt chân.

Phịch!

Chính lúc đó ngọn kình của nhân vật nọ ập đến gã.

Ầm!

Hự! Ào...

Chấn kình đẩy gã đi thật xa và lần này gã phải học lên một tiếng kêu đau đớn.

Gã nằm yên bất động và lo sợ sự xuất hiện bất kỳ lúc nào của nhân vật nọ.

Tuy nhiên, dù nằm đã lâu, gã vẫn chưa phát hiện điều gì đáng nghi.

Nghĩ lại chuyện lúc này, gã mừng thầm:

“Lão không phải người đã lập nên trận đồ này! Bất quá, do bị giam hãm nhiều năm và không chết nên lão tự mày mò tìm được phương thức di chuyển trong trận. Lão sẽ không nhìn thấy ta xuyên qua trận nếu ta không đứng lên”.

Thông suốt điều này, gã vẫn nằm và dùng tứ chi để bò.

Sột... soạt...

Tiếng động do gã bò không ngờ lại giống với nhân vật nọ đã từng tạo ra.

Điều này làm cho gã phải nghĩ, phải chăng nhân vật nọ cũng đã từng bò lè như gã lúc này?

Mãi nghĩ về điều này nên gã phải giật mình khi nghe nhân vật nọ kêu lên giận dữ:

- Tiểu oa nhi ngươi vẫn chưa chết?

Tiếp đó là tiếng động do nhân vật nọ tạo ra lại vang lên.

Sột... soạt...

Biết đang bị nhân vật nọ đuổi theo, gã chợt nghĩ:

“Lão luôn phát hiện ra phương vị của ta mỗi khi ta lên tiếng? Sao ta không sớm nghĩ đến điều này?”

Lập tức, gã bò chậm lại. Và để an toàn hơn, gã vừa bò thật êm vừa đổi hướng liên tục.

Sau vài lần như vậy, gã không còn nghe tiếng động do nhân vật nọ tạo ra nữa.

Biết đã qua được thính giác của đối phương gã quyết bò xa hơn.

Được một lúc, đầu gã bỗng va vào vật cứng.

Bốp!

Dù đau đến nỗi đom đóm mắt nhưng gã vẫn cố nhịn, không để bật lên tiếng kêu nào.

Đưa tay sờ vào vật đó, gã nhận ra đó là một thân cây.

Một ý nghĩ chợt đến, gã nhẹ nhàng tìm cách leo lên cây.

Đầu tiên, để nhân vật nọ không thể nhìn thấy, gã bò vòng ra phía sau thân cây. Sau đó, cố ý nép sát vào thân cây, gã từ từ đứng lên.

Không nghe bất kỳ thanh âm nào chúng tỏ đã bị nhân vật nọ nhìn thấy, gã thoăn thoắt leo lên.

Khi leo lên đã cao, gã nhìn xuống và kinh hoảng.

Do kinh hoảng, gã vội vàng ấn người vào tàn lá cây dày đặc của chính thân cây gã đang leo.

Khi biết chắc đã ẩn kín, gã đưa mắt nhìn xuống.

Và gã hoàn toàn nhìn rõ nhân vật nọ, người vừa tự xưng là Phi Thiên Nhất Ma.

Nếu gã chưa từng nghe nhân vật nọ phát thoại, nếu gã chưa trải qua đôi ba phen suýt bị nguy đến tính mạng dưới chuông kính của nhân vật nọ, có lẽ gã không bao giờ dám nghĩ hình hài mà gã đang nhìn thấy là hình hài của một con người.

Thứ nhất, người nọ hoàn toàn loã thể, và để tạm che thân hình, tóc của người nọ vừa dài vừa bấn, thật bấn cứ xoã kín dọc theo thân, đồng thời như muốn che lấp cả chân diện. Thứ hai, cách di chuyển của nhân vật đó trông thật thê thảm. Do nhân vật đó không có y phục nên gã nhìn rất rõ phần hai chi của nhân vật đó không những gầy trơ xương mà dường như còn bị bất động nữa.

Nhân vật kỳ hình dị dạng nọ vẫn tiếp tục di chuyển, có nghĩa là vẫn tiếp tục kiếm tìm gã.

Qua đó, gã thấy nhân vật nọ chỉ có thể di chuyển bằng đôi tay. Và mỗi lần di chuyển như vậy, phần chi dưới của nhân vật nọ lẽ đương nhiên phải được kéo lê theo sau, cọ vào mặt đất tạo nên những tiếng động kỳ quái.

Sột... soạt...

Mục kích thảm cảnh này, gã suýt mũi lòng, thương hại cho nhân vật nọ.

Tuy nhiên, nhân vật nọ chột quát lên.

Tiếng quát của nhân vật đó khiến gã phải lập tức nhận thức rằng nếu gã thương hại đối phương chính là tự hại bản thân. Nhân vật nọ quát:

- Người trốn đâu cho khỏi tay ta! Được! Người cứ trốn đi, đừng để ta bắt gặp. Một khi lọt vào tay ta, trước khi ăn tươi nuốt sống người ta nhất định sẽ cho người ném đủ trăm bề khổ sở.

Gã hiểu và hiểu thật minh bạch Phi Thiên Nhất Ma quả là đang bị trận đồ giam giữ. Lão bị giam quá lâu đến nỗi y phục cũng bị thời gian phá huỷ. Kể đó, để chi trì sinh mạng và

kéo dài suốt năm mươi năm, lão sẵn sàng ăn tươi nuốt sống bất kỳ ai vô phúc đi lạc vào trận đồ. Nhưng đâu phải lúc nào cũng có người lạc bước đến đây? Do đó, lão phải đổi. Và mỗi khi có dịp, như lúc này chẳng hạn, chính gã lọt vào đây và đã bị lão phát hiện, lão nhất định không buông tha gã. Gã sẽ là một miếng mồi duy nhất của lão lúc này, chí ít cũng giúp lão kéo dài cuộc sống, tệ lắm cũng là một tuần trăng? Sau đó lão sẽ chờ một nạn nhân khác, một người nào đó cũng sẽ lâm vào tình trạng của gã hiện giờ.

Gã lo sợ! Bởi, ngay lúc này, phương thức di chuyển trong trận do Bạch Điện Quái Nhân chỉ điểm đã hoàn toàn sai lạc. Và nếu tình thế này cứ kéo dài, rồi cũng đến lúc gã bị Phi Thiên Nhất Ma tóm bắt.

Nghĩ đến đây gã bỗng giật mình:

“Khoan đã! Tình cảnh của ta vẫn chưa phải vô vọng. Nhìn kia, không phải lão quái nhân đang dịch chuyển theo một phương thức cố định sao?”

Gã nhìn và bắt đầu le lói một tia hy vọng.

Phi Thiên Nhất Ma dù đang di chuyển bằng hai tay nhưng vẫn đi theo một cung cách không đổi. Tiến lên hai, lui một, dịch phải ba, tiến lên một, dịch qua tả một, cứ thế lão đảo vòng qua thân cây gã đang nấp và đi vượt qua.

Gã chợt hiểu, đó là cách di chuyển trong trận vào lúc này và là cách hoàn toàn khác với cách đã được Bạch Điện Quái Nhân chỉ điểm.

Chờ bóng dáng của Phi Thiên Nhất Ma hoàn toàn khuất, do quá nôn nóng, gã tụt khỏi thân cây quá nhanh.

Sột...

Có tiếng động vang lên do chính gã tạo ra.

Lập tức có tiếng cười đắc ý của Phi Thiên Nhất Ma:

- Ngươi giỏi thật đấy, tiểu oa nhi. Đến ta cũng không ngờ ngươi quá linh lợi, đã trèo lên cây cao để lẩn tránh ta. Lần này thì ngươi phải chết! Ha... ha...

Cùng với tràng cười, một luồng hấp lực cực mạnh liền cuốn vào gã.

Vù...

Tuy kinh hoảng nhưng gã vẫn cố gắng thực hiện điều mà gã vừa định tâm. Gã dịch chuyển theo cách đã nhìn thấy Phi Thiên Nhất Ma di chuyển.

Ào...

Nhận định của gã hoàn toàn đúng!

Chỉ sau hai lượt xoay người, gã hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn của Phi Thiên Nhất Ma. Và thế là hấp lực do Phi Thiên Nhất Ma tạo ra hoàn toàn vô tác dụng với gã.

Ào...

Có tiếng Phi Thiên Nhất Ma phần nộ:

- Ngươi còn dám chạy ư? Đứng lại!

Sột... Soạt...

Lão đang cật lực đuổi theo gã.

Tuy nhiên, do đây là trong trận đồ, muốn di chuyển hay muốn đuổi theo phải di chuyển đúng cách. Trong khi lão chỉ có thể di chuyển bằng đôi chân. Gã nhàn nhã di chuyển bằng đôi chân. Gã đương nhiên phải di chuyển nhanh hơn. Do đó, thủy chung Phi Thiên Nhất Ma vẫn không có cách nào đuổi kịp gã.

Gã tạm dừng lại khi không còn nghe tiếng động từ phía Phi Thiên Nhất Ma nữa.

Và gã nghe văng vẳng có tiếng thoá mạ của lão:

- Súc sinh! Năm mươi năm qua chưa có kẻ nào làm cho ta phải mệt như ngươi lúc này. Đợi đấy! Ở trong trận đồ này kẻ luôn thắng thế chính là ta.

Gã buột miệng kêu to:

- Lão luôn thắng ư? Lão chó lăm. Ta cũng biết cách di chuyển trong trận chẳng kém gì lão. Không tin, ta vẫn đứng đây chờ lão. Lão thử bắt ta xem.

- Ha... ha...! Ta đã nhìn thấy ngươi rồi. Lần này đố ngươi thoát! Ha... ha...

Sột... soạt...

Do đã biết cách di chuyển trong trận nên một khi lão nhìn thấy gã thì gã cũng nhìn thấy đối phương.

Diện đối diện, gã rúng động khi bất ngờ đưa mục quang, nhìn vào cái mồm há hốc thèm khát của lão.

Và gã cũng nhìn thấy bàn tay của lão đưa ra để chộp mạnh vào khoảng không.

Vù...

Có hấp lực xuất hiện, chứng tỏ hấp lực đó là do cái chộp của Phi Thiên Nhất Ma tạo ra.

Gã lập tức xoay người, di chuyển theo cách của chính lão.

Ào...

Hấp lực trượt mục tiêu, gã không còn nhìn thấy lão nữa.

Cũng vậy, vì bất ngờ không nhìn thấy gã, Phi Thiên Nhất Ma gầm vang:

- Người đã biết cách di chuyển trong trận? Ai chỉ cho người?

Gã lên tiếng:

- Là lão chỉ cho ta. Lúc nấp ở trên cây, ta đã...

Sột...

Lão bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh gã và cất tiếng gầm gừ:

- Trúng!

Vù...

Gã tuy lo ngại nhưng vẫn đưa chân dịch chuyển.

Ào...

Có bị trận đồ giam hãm cũng hay, gã chỉ cần khẽ dịch chuyển theo đúng phương thức đã biết lập tức thoát khỏi chướng kính của đối phương.

Phần nộ, Phi Thiên Nhất Ma quyết liệt di chuyển bám theo:

- Thử xem người chạy được bao lâu. Hừ!

Sột... soạt...

Gã thoăn thoắt chuyển người, đi càng lúc càng xa.

Ào...

Ngõ đã đi đủ xa, gã dừng lại.

Nào ngờ, ngay bên cạnh gã bỗng có tiếng động.

Soạt!

Giật mình, gã định đảo người.

Thật may, nhờ gã đã di chuyển đúng cách của trận đồ nên ánh dương quang đang soi tỏ mọi vật dưới mắt gã.

Bằng một cái nhìn cực nhanh, gã phát hiện tiếng động lạ vừa rồi không phải là do Phi Thiên Nhất Ma tạo ra. Trái lại, rúc giữa một bụi rậm, một con thỏ rừng đang đưa mắt nhìn ngơ ngác nhìn quanh.

Biết con thỏ đã lạc vào trận đồ và qua đôi mắt ngơ ngác kia của con thỏ, gã cũng biết bản thân con thỏ đang nhìn thấy ảo giác do trận đồ biến động sinh ra.

Gã len lén thò tay và dễ dàng bắt lấy con thỏ.

Choé!

Bị tóm bắt chợt, con thỏ bật lên tiếng kêu sợ hãi.

Gã ôm con thỏ vào lòng, lầm thầm nói với con thỏ:

- Yên tâm! Ta sẽ không hại ngươi! Bây giờ để ta đưa ngươi đi khỏi nơi này.

Mới nói đến đây, gã lại nghe thêm một tiếng động khác.

Sột!

Ngỡ lại thêm một con vật xấu số nữa, gã quay người về phía có tiếng động:

- Ha... ha... ha...

Phi Thiên Nhất Ma ung dung điếm vào huyết đạo gã.

- o O o -